

Kız ve Küçük Eşek

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Eşek

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı Maya, patikadan seke seke eşek barınağına doğru gitti. Küçük beyaz puantiyeli hardal sarısı elbisesi yürürken hışırdıyordu. İki alçak örgüsü omuzlarında zıplıyor, yeşil çantasında özel bir ikram taşıyordu. Eşekleri ziyaret etmek için bütün hafta beklemişti. Barınağın kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeri girdi.

Barınak yumuşak tüylü ve uzun kulaklı eşeklerle doluydu. Bazıları güneşte duruyor, bazıları tozun içinde yuvarlanıyordu. Maya her birinin yanından yavaşça geçti ve alçak bir sesle konuştu. 'Merhaba, dostum,' diye fısıldadı. Çoğu eşek onu görmezden geldi, ama küçük bir eşek çitin yanında uzakta duruyordu. Onu kocaman kara gözlerle izliyordu.

Küçük eşek küçüktü, Maya'nın dizine ancak geliyordu; gri-kahverengi tüyleri ve krem rengi bir burnu vardı. Uzun sarkık kulaklarının uçları koyuydu ve başında küçük pirinç halkalı kırmızı bir yular vardı. Utangaç ve tedirgin görünüyordu. Maya bir adım yaklaşıncı kabarık kuyruğunu salladı ve tırs tırs uzaklaştı. Maya onun peşinden koşmadı.

Maya ahşap bir banka oturdu ve küçük eşığı uzaktan izledi. Onun kendi hâlinde durduğunu ve endişeli gözlerle ona baktığını fark etti. Barınak görevlisinin söylediklerini hatırladı: 'Buraya yeni geldi ve zamana ihtiyacı var.' Maya başını salladı ve sabırlı olmaya karar verdi. Onu acele ettirmeyecekti. Kendi kendine gelmesine izin verecekti.

Ertesi gün Maya evden yumuşak bir battaniye getirdi. Ahırın küçük eşeğin durmayı sevdiği sessiz bir köşesini buldu. Battaniyeyi samanın üzerine serdi ve yanına bir yığın taze saman koydu. 'Bu senin için,' dedi yumuşak bir sesle. 'Sıcacık bir dinlenme alanı.' Sonra geri çekildi ve sessizce bekledi.

Küçük eşek ahşap bir direğin arkasından izliyordu. Uzun kulakları ileri geri seğirdi. Havayı kokladı ve küçük bir adım attı, sonra bir tane daha. Maya kıpırdamadı. Olduğu yerde durdu ve sakin, dostça gülümsemesini sürdürdü. Eşek yaklaştı; küçük toynakları ahır zemininde yumuşak sesler çıkarıyordu.

Battaniyenin kenarında durdu ve Maya'ya baktı. Maya nazik bir fısıltıyla konuştu. 'Sorun değil, küçüğüm. Burada güvendesin.' Eşek başını eğdi ve taze samanı kokladı. Sonra yumuşak battaniyeye çıktı. Bir kez, iki kez döndü ve sonunda mutlu bir iç çekişle yere uzandı.

Maya'nın içi sıcacık oldu. Hiç kıpırdamadan durdu ve eşeğin dinlenmesine izin verdi. Bir süre sonra eşek kocaman kara gözlerini kapattı ve uzun kirpikleri yanaklarına değdi. Maya onun kendini güvende hissettiğini anladı. O günden sonra her öğleden sonra barınağa geldi. Her seferinde köşesini daha da sıcak yapacak bir şey getirdi.

Küçük bir fırça getirdi ve gri-kahverengi tüylerini usulca taradı. Bir lastik top getirdi, ama eşek sadece kokladı ve samanına geri döndü. Bir halat oyuncak getirdi ve çite astı. Eşek onu meraklı gözlerle izledi. Yavaş yavaş ona güvenmeye başladı. Maya yaklaştığında artık kaçmıyordu.

Bir öğleden sonra Maya samanının yanındaki battaniyeye oturdu. Küçük eşek birkaç adım ötede duruyor, onu izliyordu. Maya elini uzattı ve yumuşak bir sesle konuştu. 'Gel, dostum.' Eşek bir adım attı, sonra bir tane daha. Kısa süre sonra tam yanında durdu. Başını eğdi ve Maya onun yumuşak boynunu usulca okşadı.

Eşek eline yaslandı ve yumuşak, guruldayan bir ses çıkardı. Maya kıkırdayarak güldü. 'Bunu sevdin, değil mi?' Krem rengi burnunu okşadı ve sarkık kulaklarının arkasını kaşıdı. Eşek gözlerini kapattı ve hiç kıpırdamadan durdu. Birinin ona dokunmasına ilk kez izin veriyordu. Maya kendini gururlu ve mutlu hissetti.

O günden sonra kız ve küçük eşek gerçek arkadaş oldular. Her sabah Maya barınağın kapısına koşuyor, eşek de çitin yanında bekliyordu. Onu görünce uzun kulaklarını sallıyor ve küçük bir sıçrayış yapıyordu. Maya 'Günaydın, küçüğüm!' diye sesleniyor, o da onu karşılamaya tırıs tırıs geliyordu.

Sıcacık dinlenme alanında uzun öğleden sonraları birlikte geçirdiler. Maya ona hikâyeler anlattı, o da kocaman kara gözleriyle dinledi. Tüylerini parlayana kadar fırçaladı ve eşek bir köpek yavrusu gibi ahırda onun peşinden dolaştı. Diğer eşekler onlara gülümsüyor gibiydi. Onların arkadaşlığıyla barınak daha sıcak ve daha mutlu hissettiriyordu.

Bir gn barınak grevlisi, 'Artık bambařka bir eřek oldu. Artık utangaç deęil,' dedi. Maya glmsedi ve eřeęin boynunu okřadı. 'Sadece bir dosta ihtiyaçı vardı,' dedi. Kçk eřek teřekkr eder gibi omzuna burnunu dayadı. Maya, nazik arkadařlıęın her řeyi deęiřtirdięini biliyordu.

Şimdi küçük eşegin barınakta mutlu bir yuvası var. Sıcacık köşesi her zaman taze saman ve yumuşak battaniyelerle dolu. Maya her gün ziyaret ediyor ve sıcak güneşte birlikte dinleniyorlar. Eşek Maya'ya tamamen güveniyor ve Maya onu tüm kalbiyle seviyor. Arkadaşlıkları her gün daha da güçleniyor.

Maya, güvenin sabır ve nezaketle inşa edildiğini öğrendi. Alçak sesle konuşmak ve yavaş hareket etmek utangaç bir kalbi açabilir. Küçük eşek ona en tedirgin dostun bile nazik arkadaşlıkla cesur olabileceğini öğretti. Ve barınakta kız ile küçük eşek, yan yana, birlikte mutlu bir yuva buldular.